

ikke er Tale om, at vedkommende Fæster, saa længe han sidder ved Fæstel, skal kunne stodes bort deraf. Som Følge deraf, at man saaledes har tillagt Vedkommende Afgang til at faae Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene, har man ogsaa fundet det rigtigst at omfrive Lovens første Deel saaledes, at der ikke deri tydelig forudfattes en vis Fortolkning af Forordningen af 30te Mai 1691 som den rette. Udvalget har saaledes opstillet et nyt Lovforslag i 3 Paragrapher, men jeg maa bemærke, at det ingenlunde har været blind for, at der ogsaa efter denne Affattelse vil kunne opstaae forskjellige Fortolkningsspørgsmaal, som Udvalget ikke har villet indlade sig paa at afgjøre, men det Samme gjælder fuldstændig i samme Grad Lovforslaget, som det kom fra Regjeringen. Der kan jo f. Ex. opkastes Spørgsmaal om, hvem Fortrinsretten indenfor den enkelte Æt tilkommer, om, naar den ældste Søn er død, da hans Søn skal foretrækkes for de yngre Sønner. Ligeledes vil der kunne opstaae Spørgsmaal om, naar Fæsteledighed maa siges at være indtraadt. Naar f. Ex. den nye Fæster, efterat Enken er død, gifter sig paany og efterlader sig Enke, saa vil der kunne opstaae Spørgsmaal om, hvorvidt Fæsteledigheden indtræder ved hans Død eller ved hans Enkes Død, eller naar Enken indgaar et nyt Ægteskab osv. Alle disse Spørgsmaal har Udvalget som sagt ikke troet det rigtigt at afgjøre ved Lov; thi man bevæger sig her paa et Omraade, hvor man ikke er hjemme, og hvor man let udsætter sig for, hvis man vil afgjøre alle muligen forekommende Tilfælde, at give Regler, der staae i Strid med alle Vedkommendes Ønsker, og mod hvad alle Vedkommende have forudsat som det Rette. Af disse Grunde har Udvalget heller ikke indladt sig paa nogen Indstilling om et Punkt, som ligeledes har været taget under Overbetæelse, nemlig, om der ikke var Grund til at søge hele dette Forhold hævet ved at lade Kongsfæste gaar over til Selveløndom; ogsaa her har man meent, at Initiativet ikke kunde udgaar herfra, men fra Lagthinget, der jo efter Loven af 15de April 1854 har fuldt Initiativ. Udvalget skal saaledes tillade sig at anbefale, at Lovforslaget affattes saaledes, som det her er foreslaaet.

Justitsministeren: Jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til den Affattelse af Lovforslaget, som nu er foreslaaet af Udvalget. Jeg troer, at det maa erkjendes — i alt Fald erkjender jeg det —, at, forsaavidt man ønsker et Tillæg til Regjeringens oprindelige Lovforslag, er den Form, hvorunder dette Tillæg her er bragt i Forslag, mere fyldestgjørende end det, som blev vedtaget i det andet Thing. Jeg tager derfor heller ikke i Betænkning i alt Væsentligt at tiltræde dette Forslag, naar det bliver vedtaget, som det her foreligger; ligesom jeg ogsaa skal være villig til at understøtte det i det andet Thing. Jeg siger: „i alt Væsentligt“, fordi jeg skal tillade mig at gjøre to smaa Henstillinger til det ærede Udvalg. Den ene Henstilling, jeg ønsker at gjøre, er foranlediget ved § 2, der handler om Agangen til at faae det tvivlsomme Spørgsmaal med Hensyn til den tidligere afdøde Fæsters Søn afgjort ved Dom. Imod selve denne Afgang kan jeg naturligviis saameget mindre have Noget at indvende, som den aldrig har været nægtet. Det har iøvrigt glædet mig at høre, at den ærede Ordfører for sit Vedkommende er enig i, at den Fortolkning, som Regjeringen har fulgt omtrent i de sidste 20 Aar, er den rigtige, og det er virkelig ogsaa en stor Støtte for denne Fortolknings Rigtighed, at, uagtet der aldrig har været nægtet Noget, som formeente sig at være tilfidesat derved, Afgang til Domstolene, har dog Ingen prøvet paa at faae Bestemmelsen kuldkaftet ved Dom. Det er altsaa ikke Agangen til Domstolene, jeg har noget imod, men jeg skal blot henstille, om det ikke vilde være rigtigt, at der, naar man saaledes særligt i Lovforslaget optager ligesom et Slags Henvisning eller Opfordring, tilføiedes en Tidsfrist, inden hvilken den tidligere afdøde Fæsters Søn i Tilfælde af en saadan Fæsteledigheds Indtrædelse skulde reise Sagen, for at Spørgsmaalet ikke skulde staae hen paa ubestemt Tid. Jeg troer nemlig, at det er i Alles Interesse, at det kommer til hurtig Afgjørelse, om der skal reises en Sag om dette Spørgsmaal eller ikke. — Den anden Henstilling, jeg vilde gjøre, angaar de praktiske Følger af den i og for sig aldeles correcte Form, som Forslaget her